

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: I. Ř.
bytem X

zastoupen JUDr. Emilem Flegalem, advokátem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. JMK 120663/2019,
sp. zn. S-JMK 117276/2019/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. JMK 120663/2019, sp. zn. S-JMK 117276/2019/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto

odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 6. 2019, č. j. 215602/2018-12 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“),

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl jako provozovatel vozidla RZ: X dopustit tím, že v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
3. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 3. 7. 2018 v 10:26 hod. v obci Těšany č. p. X, neustanovený řidič vozidla RZ: X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h (po zohlednění možné odchylky měření ± 3 km/h), čímž došlo k porušení povinnosti řidiče podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
4. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. V tomto ohledu žalovaný připomněl, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které učinil záměrně v nečitelné podobě. Na výzvu správního orgánu I. stupně poté nebylo odvolání ve lhůtě doplněno. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu.
6. Kromě toho žalovaný poukázal na skutečnost, že prvostupňový orgán doručil žalobci výzvu ke sdělení údajů vedoucích k identifikaci řidiče vozidla. Žalobce následně za řidiče označil pana L. S., nar. X, kterému bylo na obě známé adresy fikcí doručeno předvolání k podání vysvětlení. Pan S. následně zaslal prvostupňovému orgánu písemné vyjádření, ve kterém se ke spáchání přestupku doznal. Prvostupňový orgán však zjistil, že se jedná o osobu, která není držitelem řidičského oprávnění, pročez se jí pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení prostřednictvím PČR. Ze sdělení daného orgánu veřejné moci vyplynulo, že pan S. má hlášen trvalý pobyt v administrativní budově a na doručovací adrese se fyzicky nenachází, resp. není tam znám. Z toho důvodu byla věc týkající se podezření na spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu neznámým řidičem odložena.
7. Ve vztahu k uplatnění procesních práv žalobce jako obviněného z přestupku poté žalovaný mimo jiné zdůraznil, že žalobci bylo umožněno, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, a to v rámci dokazování konaného mimo ústní jednání dne 18. 3. 2019, ke kterému se žalobce nedostavil. Po zrušení původního rozhodnutí prvostupňového orgánu pak bylo pouze vydáno nové rozhodnutí o přestupku. Podle názoru žalovaného

bylo dané rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Pokuta byla žalobci uložena na samotné spodní hranici zákonné sazby, což žalovaný považoval za přiměřené.

III. Žaloba

8. Žalobce v žalobě předně namítal, že odvolání nebylo neurčité. V napadeném rozhodnutí bylo ostatně výslovně uvedeno, že ve věci bylo podáno blanketní odvolání, tedy takové, které není řádně zdůvodněno. Podle názoru žalobce žalovaný mohl k uvedenému závěru dospět pouze za předpokladu, že se s obsahem odvolání seznámil. Kromě toho žalobce namítal, že nebyla vypořádána námitka ohledně nesplnění podmínek pro zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla, a to s odkazem na neučinění nezbytných kroků za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla.
9. V této souvislosti žalobce doplnil, že ve správním řízení vyvrátil závěr prvostupňového orgánu ohledně nemožnosti doručování osobě, která byla za řidiče vozidla označena. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že navrhoval provedení důkazu videozáznamem, k čemuž se správní orgány vůbec nevyjádřily. Jedná se tak o opomenutý důkaz, což zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve věci. Kromě toho měly být dané osobě doručovány písemnosti v rámci jiného řízení o poskytnutí informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., což správní orgány nijak nezpochybnil.
10. Žalobce dále namítal porušení svých procesních práv obviněného z přestupku, když mu nemělo být před vydáním rozhodnutí o přestupku umožněno, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí. V tomto ohledu nepovažoval za dostatečnou možnost účastnit se provedení dokazování mimo ústní jednání, neboť k němu došlo ještě před vydáním původního rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které však bylo k odvolání žalobce zrušeno. Prvostupňový orgán následně věc znovu neprojednal, ale pouze rovnou vydal rozhodnutí o přestupku.
11. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám poté doplnil, že podané odvolání bylo blanketní, což není mezi stranami předmětem sporu. Z toho důvodu žalovaný prvostupňové rozhodnutí přezkoumal v souladu se zákonem v plném rozsahu.
13. Co se pak týče jednotlivých námitek, ty byly řádně vypořádány v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalovaného nelze s odkazem na ustálenou judikaturu dovozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí pouze z toho, že není podrobně reagováno na každou dílčí námitku účastníka řízení, pakliže je její důvodnost implicitně, tedy prezentací odlišného názoru, vyvrácena. Po zrušení původního rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl správní spis nijak doplňován, proč se tak žalobce mohl se všemi podklady pro rozhodnutí řádně seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu.

14. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. K vyjádření žalovaného podal žalobce stručnou **repliku**, ve které opětovně zdůraznil, že se v předcházejícím řízení snažil prokázat, že označenému řidiči vozidla bylo možné písemnosti doručovat, aniž by na to bylo správního orgány reagováno. Kromě toho žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v podstatě potvrdil, že prvostupňový orgán pouze znovu doručil dříve zrušené rozhodnutí, aniž by v něm v rozporu se závazným právním názorem vypořádal uplatněné námitky. Stejně tak žalobce setrval na svém tvrzení, že mu nebylo před vydáním rozhodnutí o přestupku umožněno, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ve správním spisu se nachází policejní dokumentace, jejíž součástí je oznámení přestupku, záznam přestupku (včetně výstupní fotodokumentace z rychloměru), výpis z karty vozidla Škoda Octavia Combi RZ: X, stanovisko PČR ohledně schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary ze dne 4. 4. 2018 a v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru.
17. Na základě těchto podkladů prvostupňový orgán zaslal žalobci jako provozovateli výzvu k úhradě určené částky nebo sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla. V této souvislosti bylo správnímu orgánu I. stupně dne 17. 9. 2018 doručeno písemné vyjádření žalobce jako provozovatele vozidla, ve kterém za řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání označil L. S., nar. X, bytem X, X. Prvostupňový orgán následně dané osobě zaslal předvolání k podání vysvětlení, a to jak na výše uvedenou adresu, tak na adresu trvalého bydliště. V obou případech byla zásilka doručována fikcí, resp. vhozením do domovní schránky. Prvostupňovému orgánu bylo dále dne 16. 10. 2018 doručeno písemné sdělení opatřené vlastnoručním podpisem pana S., ve kterém uvedl, že byl v rozhodné době řidičem vozidla.
18. Správní orgán I. stupně dále do správního spisu založil výpis z evidenční karty řidiče, ze které je zřejmé, že pan S. není již od roku 2007 držitelem řidičského oprávnění. Kromě toho jsou součástí spisové dokumentace sdělení PČR ze dne 10. 11. 2018 a ze dne 24. 11. 2018, která byla vydána v reakci na žádost prvostupňového orgánu o doručení výzvy k doplnění podání panu S. na adresu trvalého pobytu a adresu, která byla uvedena ve sdělení ze dne 16. 10. 2018. Z jejich obsahu vyplývá, že na adrese trvalého pobytu (X), se nachází administrativní budova. Na druhé z uvedených adres (X) bylo provedeno šetření, v rámci kterého bylo hovořeno se zástupkyní předsedkyně bytového domu paní K. B. Ta uvedla, že žalobce se na dané adrese nikdy nezdržoval. Jeho pobyt se pak nepodařilo zjistit ani z dostupných evidencí, protože nemohly být písemnosti doručeny.
19. Z těchto důvodů prvostupňový orgán věc týkající se podezření na spáchání přestupku neznámým řidičem usnesením odložil. Následně byl vydán příkaz ze dne 6. 12. 2018, proti kterému podal žalobce v zákonem stanoveném lhůtě odpor. Správní orgán I. stupně proto pokračoval v přestupkovém řízení a žalobci přípisem ze dne 18. 2. 2019 oznámil termín provádění důkazů mimo ústní jednání, přičemž ho současně poučil o jeho procesním právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Z protokolu ze dne 18.

3. 2019 vyplývá, že žalobce se provedení důkazů mimo ústní jednání ani v zastoupení nezúčastnil.
20. Následně prvostupňový orgán vydal rozhodnutí ze dne 20. 3. 2019, č. j. 215602/2018-9 (dále jen „první rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Žalobce však proti danému rozhodnutí podal odvolání, které správní orgán I. stupně posoudil jako nečitelné, protože žalobce vyzval k odstranění jeho nedostatků ve lhůtě 5 dnů. V této souvislosti bylo příslušnému správnímu orgánu dne 20. 5. 2019 doručeno sdělení žalobce, ve kterém uvedl, že dané podání je čitelné, přičemž současně poukázal na neučinění dostatečných kroků za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla, tedy pachatele přestupku. Prvostupňový orgán předložil podané odvolání žalovanému, který první rozhodnutí zrušil, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v tiskové chybě při vyhotovení rozhodnutí, kde vypadla zcela část jeho textu.
21. Správní orgán I. stupně poté přistoupil k vydání rozhodnutí o přestupku, proti kterému bylo ze strany žalobce opět podáno odvolání. Po marném uplynutí lhůty stanovené k odstranění vad (nečitelnosti) bylo dané odvolání postoupeno spolu se správním spisem žalovanému, kterým vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
23. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
24. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
25. Žaloba **není důvodná**.
26. Krajský soud předně připomíná, že žalobce v žalobce brojl proti nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to nejen s odkazem na nesprávné vyhodnocení podaného odvolání, ale také z důvodu opomenutí namítaného porušení subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla a souvisejících návrhů důkazů. Současně žalobce spatřoval porušení svých procesních v postupu prvostupňového orgánu, který mu před vydáním rozhodnutí neumožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
27. K tomu krajský soud předně uvádí, že k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud přihlíží z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda byla v žalobě namítána. Pakliže by bylo rozhodnutí takovou vadou skutečně zatíženo, mělo by to za následek omezení přezkumu správnosti a zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, neboť by krajský soud nemusel žalobní námitky věcně vypořádávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

28. Pokud se jedná o pojmové vymezení, může být v souladu s ustálenou judikaturou rozhodnutí správního orgánu považováno za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflktují návrhy či námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).
29. V nyní projednávané věci žalobce podal celkem dvě odvolání, a to proti prvnímu a následně prvostupňovému rozhodnutí. V obou případech bylo odvolání podáno způsobem, že celý text byl zahrnut do jednoho rozsáhlého odstavce, přičemž byla bez objektivních důvodů použita velmi malá velikost písma. Ačkoliv krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že text není naprosto nečitelný, o čemž ostatně svědčí skutečnost, že žalovaný s jeho obsahem pracoval, lze v postupu žalobce nepochybně spatřovat znaky obstrukčního jednání.
30. Pokud by žalobce opravdu usiloval o hájení svých práv obviněného z přestupku, koncipoval by svá odvolání způsobem, který nebude mít primárně za cíl zhoršit jejich přehlednost a čitelnost, a to zejména za předpokladu, že byl v obou případech vyzván k odstranění vad daného podání. Je tedy zřejmé, že žalobce v podstatě zneužil svého procesního práva ve snaze založit procesní vadu v postupu správního orgánu. O tom svědčí rovněž skutečnost, že text odvolání skutečně neobsahuje žádné námitky. Žalovaný proto nepochybil, když ho označil za blanketní. Samotná nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí pak nemůže spočívat pouze v tom, že žalovaný použil při hodnocení formy odvolání poněkud expresivnější, avšak struktuře textu a velikosti písma v zásadě odpovídající vyjádření.
31. Stejně tak se krajský soud neztotožňuje s tvrzením žalobce, že jeho námitka ohledně porušení zásady subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla byla ze strany správních orgánů zcela opomenuta. Jak vyplývá z ustálené judikatury, není všeobecně povinností soudů či správních orgánů reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení, ale naopak jsou povinny vypořádat obsah a smysl uplatněné argumentace. V této souvislosti nelze vyloučit vyvrácení důvodnosti uplatněných námitek tím, že správní orgán přezkoumatelně vymezí odlišné závěry ohledně skutkového stavu, právní kvalifikaci, zákonnosti postup v řízení apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48).
32. Správní orgány se ve svých rozhodnutích k otázce učinění dostatečných kroků vedoucích ke zjištění totožnosti řidiče vozidla ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu vyjadřovaly. Nelze tedy vycházet z toho, že by související námitku žalobce zcela ignorovaly. Co se pak týče namítaného opomenutí návrhů žalobce na doplnění dokazování, je nutné dát žalobci za pravdu v tom, že správní orgány měly výslovně zdůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupily.
33. Na druhou stranu krajský soud zdůrazňuje, že správní orgány vycházely z toho, že postup žalobce spočívající v označení pana L. S. jako řidiče vozidla je spolu s podáním obtížně čitelného a blanketního odvolání součástí jeho obstrukční strategie. O tom svědčí skutečnost, že prvostupňový orgán výslovně poukázal na to, že pan S. má podle údajů uvedených v evidenční kartě řidiče dlouhodobě evidovanou blokaci řidičského

oprávnění. Kromě toho správní orgán I. stupně odkázal na přestupkové řízení ve věci jiného provozovatele, ve kterém měl být pan S. jako řidič rovněž označen.

34. Oprávněnost úvah vedených ve směru obstrukční strategie žalobce podporuje také skutečnost, že pan S. má nahlášeno trvalé bydliště v místě, kde se podle ve správním spisu založených sdělení PČR (v tomto řízení v postavení doručovacího orgánu) nachází administrativní budova, přičemž na doručovací adrese není znám a ani se zde podle informací osoby odpovědné za správu domu nezdržuje. Z postupu správního orgánu I. stupně a okolností případu je proto zřejmé, že snaha o doručení následně učiněných výzev k doplnění podání byla panu S. doručována prostřednictvím PČR do vlastních rukou záměrně. Účelem byla snaha správního orgánu o potvrzení či vyvrácení důvodného podezření, že vlastnoručně podepsané sdělení ohledně řízení daného vozidla (doručeno dne 16. 10. 2018) nebylo učiněno panem S., ale jednalo se pouze o často používanou obstrukční praktiku.
35. Pokud krajský soud poté odhlédne od toho, že předložení jednoho důkazního návrhu žalobce spočívalo pouze v uvedení odkazu na internetové uložení, aniž by správnímu orgánu předložil přímo daný videozáznam na elektronickém nosiči dat (CD) nebo z něho pořízené fotografie, nelze správnímu orgánu vyčítat, že vycházel v rámci součinnosti z informací poskytnutých od PČR, tedy jiného orgánu veřejné moci. Případné umístění jmenovky na poštovní schránce či na zvonku navíc samo o sobě nemusí znamenat, že se tato osoba na daném místě fyzicky zdržuje, přestože jí mohou být písemnosti v tomto či jiném (nikoliv sankčním) řízení doručovány fikcí a souvisejícím vhozením do poštovní schránky.
36. Nelze pak souhlasit se žalobcem v tom, že není možné spolehlivě vycházet z informací od osoby pověřené či spoluodpovědné za správu domu. Je totiž zcela standardní a zákonem dokonce předvídanou skutečností, že taková osoba disponuje jak údaji o majitelích jednotlivých bytů, tak údaji o osobách, kterými jsou na základě nájemního či jiného právního vztahu fakticky užívány (ust. § 1177 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů).
37. Ačkoliv tedy krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že správní orgány měly neprovedení navrhovaných důkazů podrobněji zdůvodnit, nejedná se v kontextu okolností případů o vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o přestupku. Důvodem je již uvedený závěr správních orgánů o obstrukčním postupu žalobce.
38. Žalobce v žalobě poukazoval na porušení zásady subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla pouze ve vztahu k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. s odkazem na nevypořádání všech odvolacích námitek a navrhovaných důkazů. Proto krajský soud pouze nad rámec uvedeného dodává, že prvostupňový orgán na učinění nezbytných kroků vedoucích ke zjištění pachatele přestupku nerezignoval. Přestože primárně vycházel z účelovosti označení pana S. jako řidiče vozidla, pokusil se věrohodnost jeho písemně učiněného a vlastnoručně podepsaného prohlášení ověřit za součinnosti s PČR na obou známých adresách. Na základě toho se ukázalo, že se ani na jedné z nich nezdržuje a z úředních evidencí není zřejmé, kde jinde by mohl být fyzicky zastížen. Uvedené skutečnosti tak předběžný závěr správního orgánu o obstrukčním postupu žalobce nevyvrátily.

39. Za důvodnou dále krajský soud nepovažoval ani námitku porušení práva žalobce na seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého platí, že: *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“*
40. Předně je nutné vycházet z toho, že žalobce byl přípisem ze dne 18. 2. 2019 vyrozuměn o konání dokazování mimo ústní jednání, přičemž byl současně poučen o svých právech nahlížet do správního spisu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Pokud se žalobce v uvedeném termínu bez omluvy nedostavil a procesních práv účastníka řízení takto nevyužil, nelze jeho pasivitu klást k tíži správního orgánu.
41. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že první rozhodnutí bylo následně z důvodu formálních vad zrušeno. Za podstatnou je třeba považovat skutečnost, že před vydáním rozhodnutí o přestupku nebyl spisový materiál o žádné další podklady doplňován. V této souvislosti zdejší soud zdůrazňuje, že správní řízení tvoří jeden vzájemně provázaný celek od jeho zahájení až do okamžiku nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Opačný výklad by směřoval proti účelu zakotvení dotčeného procesního práva účastníka řízení.
42. Na tom nemůže nic změnit ani speciální právní úprava obsažená v žalobcem odkazovaném ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť ve vazbě na odvolací řízení pouze reflektuje povinnost správního orgánu opětovně vyzvat účastníka řízení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí za předpokladu, že změna původního rozhodnutí je založena na nově opatřených podkladech. Jedná se tak v podstatě o výjimku z pravidla, na základě které nelze nad rámec zákona a smyslu dotčených ustanovení dovozovat povinnost správních orgánů opětovně vyzývat účastníka řízení v situaci, kdy se důkazní situace od poslední výzvy či poučení nijak nezměnila (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 As 114/2015-33, a ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019-41).

VII. Závěr a náklady řízení

43. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. července 2021

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.